

1

Сніжка

Ось і все. Кінець.
Кінець настає завжди, хоча іноді Сніжці вдається зайти трохи далі, ніж попереднього разу.

— Панно, цю частину міста наразі закрито для громадян, — підходять до неї два стражники, зиркаючи з-під важких латунних шоломів, на яких відбивається світанкове сонце.

— Добре-добре, — погоджується Сніжка, ховачи паперовий пакет глибоко в кишеню накидки, щоб вони не бачили. — Пройду іншою вулицею.

Зазвичай цієї частини міста не закрито — це один з її улюблених коротких шляхів до палацу, проте зараз краще не сперечатися зі стражниками, бо ще упізнають. До палацу можна повернутися й іншою дорогою, головне, щоб королева не знала, де вона.

Себто тимчасова королева.

— Стривай-но, — повільно промовляє стражник, — я знаю, хто ти така.

Це ж треба! Коли в них під носом на ринку гноми вкрали молочне порося з прилавка, вони цього не помітили, а сьогодні вирішили бути навдивовижу уважними.

— Оце навряд чи, — намагається ухилитися Сніжка.

— Це точно вона, — бурмоче другий та аж очі витріщає. — Це ж ви, еге?

— Небезпечно молодій леді самій блукати вулицями, — не вгамовується перший — вона називатиме його капітан Підлиза. — Особливо певній молодій леді.

Сніжка щипає лікоть з внутрішнього боку, щоб нагадати собі не кривити пики — від цього справи можуть тільки погіршитися.

— На вулицях дуже безпечно, якщо ви як слід працюєте, — зауважує дівчинка.

— Нормально ми працюємо, — відповідає Підлиза.

Сніжка щільніше прикриває каптуром чорне хвилясте волосся. Мачуха дуже суворо наказала їй не виходити за межі палацу, і було б добре, якби вона й надалі вважала Сніжку слухняною дівчинкою. Це нелегко, але здаватися принцеса не збирається. Так

само, як не збирається кидати порушувати правила, коли їй того хочеться.

Вона починає тихенько насвистувати мелодію, яку навіть не пам'ятає, де почула, але знає все життя.

— Що це ви робите? — підозріло питає стражник.

— Гей, поважніше. Може, це і справді *вона*, — смікає його другий.

Не встигають вони дійти якогось висновку щодо того, вона це чи не вона, як повітря сповнює тріпотіння крил, і тінь закриває сонце.

— Та що це...

Велика крилата істота перерізає синь неба й кидается на стражників. Ті скрикують і пригинаються до землі.

— Атака! — кричить один з них. — На нас напали!

У цьому безладі Сніжка біжить у напрямку головної вулиці міста, де можна загубитися в юрмі. Хай що каже варта, але у Мрійляндії немає міста, безпечнішого за Апфель. Звісно, якщо знаєш, які райони краще оминати.

Як і інші п'ять столиць Мрійляндії, Апфель має ту саму назву, що й усе королівство. Однак, на відміну від інших столиць, Апфель стоїть просто посеред Замріяного лісу, навіть не огорожений від нього стінами. Чаклуни вільно заходять пообідати у кав'ярні, а поруч з ними спокійно чаюють огреси

та крихітні піксі — такі маленькі, що сидять поруч із чашками на кубиках цукру. Лісні німфи дають уроки мистецтва просто в парках, а відомі феї приходять на місцеві бали, якщо тема костюмів здається їм цікавою.

В інших столицях — у Коралоні чи Дивовілі — найгірше, що може спіткати незграбного кишенькового крадія — то ночівля у в'язниці. А от в Апфелі той, хто помилився кишенею, ризикує натрапити на розлючену відьму, яка перетворить його на каменюку. Такий ризик стимулює людей поводитися пристойно.

Сніжка вже чимчикує вузькою вулицею в напрямку палацу, коли тінь знову перебиває сонце. Дівчинка всміхається, і за мить ворон звично опускається на її плече та занурюється дзьобом у волосся.

— Який же ти в мене молодець, Ньютоне, — каже вона й пестить його спинку.

Апфелівський палац стоїть високо на пагорбі та впинається в небо білими шпильями з крутими блакитними дахами. На дорозі до нього завжди повно людей, особливо цієї пори року, коли дерева хизуються пурпуровим та золотавим листям. Хтось квапиться в палац у справах, що стосуються королівської родини, а хтось — на екскурсію. Проте більшість людей тут заради панорами, яка відкривається зго-

ри: Замріяний ліс водоспадом ллється до підніжжя пагорба. Звідси він узагалі не здається небезпечним. Велике озеро біля підніжжя пагорба поцятковане лебедями — згори вони схожі на білі квіти. У головному дворі палацу вуличні торговці продають зацукровані горішки, вельможі, закутані в хутро, поспішають між будівлями. Коло маленької каплички співає жінка, просячи милостиню. Не підіймаючи голови, Сніжка кидає всі монети, які має, у бляшанку жебрачці.

Знявши каптура, дівчинка на повні груди вдихає запах мигдалю з карамеллю. Може, їй вдасться пронести кілька?..

— Принцесо! — скрикує якась поважна пані й одразу присідає в реверансі. Сніжка вичавлює усмішку та квапиться якнайдалі звідси.

— Принцесо! — перед нею знову присідає молода служниця.

— Принцесо! — всміхається їй купець та вклоняється.

Це доволі дивний аспект життя принцеси: усі тебе впізнають і постійно до тебе говорять, але ти майже нікого з них не знаєш. Сніжці здавалося, що вона звикне до цього з віком, однак стає дедалі дивніше так жити. А ще доволі самотньо.

— Принцесо!

Цього разу Сніжка закладає на місці, а Ньютон чорним сполохом пір'я злітає з її плеча та мчить у бік принцесиних покоїв.

Амалія схищує руки на грудях. Одяг на ній явно не для такої прохолодної погоди, проте, здається, вона вирішила не дозволяти холоду командувати нею.

— Не годиться, щоб люди бачили, як принцеса отак бігає хтозна-де.

Амалія — це дамафрау королеви-консорт¹ Люсіллі. А коли правителькою стане сама Сніжка, Амалія служитиме їй. Вона права рука королеви й допомагає в усіх політичних справах, зокрема стежить за виконанням рішень. І вона в палаці стільки років, скільки Сніжка себе пам'ятає. І приблизно стільки ж років Амалія критикує все, що робить принцеса.

— Я зовсім не бігаю. Можливо, ви... просто ходите надто повільно?

Амалії жарт не здається смішним. Їй узагалі жоден жарт не здається смішним — у залізної колоди приблизно таке саме почуття гумору, як у неї. Та й зовнішність схожа: кучері кольору сталі, страшенно цупкі сукні та жахливі клоги², які цокають на кож-

¹ Королева-консорт — це дружина повноправного короля, яка має титул королеви, але не наділена самостійною владою; її статус — почесний і представницький (*тут і далі прим. пер.*).

² Клоги — робоче взуття на товстій підшві. Часто з дерева.

ному кроці. Цок-цок-цок. Проте від цього є хоч якась користь: вони заздалегідь попереджають про її наближення.

— Обережніше, принцесо, — легенько вклоняється Амалія. — Не всіх отак причаровує гострий язик.

— Спробую говорити до вас максимально тупо, — обіцяє Сніжка, відходячи геть.

Апфелівський палац проектував архітектор, який зазвичай будує оперні декорації, тож враження він справляє грандіозне: дерев'яні стіни з рослинними орнаментами, вирізьбленими вручну, оздоблені золотом колони, рясно прикрашені кристалами та незгасимими вогнями люстри.

Сніжка біжить одразу в батькові покої — він сьогодні після обіду має рушати з офіційним візитом на інший край королівства, і дівчинка вдоволено намагає в кишені пакет з випічкою. В одному кварталі старого міста є невеличка пекарня, яку вони обоє обожнюють. Мама принцеси, Елора, колись також її любила. Принаймні так кажуть — бо ж Сніжка матері ніколи не бачила. Мама померла за два дні після її народження, тому дівчинці лишаються тільки чужі історії.

Вона взагалі не розуміє, чому батькові так уже обов'язково треба кудись їхати за тиждень перед

найважливішою подією в її житті, але він обіцяв повернутися в день коронації.

Сніжку від самої думки про той день починає нудити. День, коли батько вперше надіне корону Апфелю на її голову, і привиди всіх попередніх королев зберуться разом, щоб вирішити, чи варта вона стати однією з них. День, коли родова магія сильніше потече в її жилах. Вона зможе більше, ніж просто теревенити із залітним голубом чи Ньютоном.

— Нізащо у світі не пропущу твоєї церемонії, сонечко, — пообіцяв він, куйовдячи їй волосся, як пестять улюблених собак. — Така вже ти доросла стала, моя дівчинко!

А оце навряд чи. Їй майже тринадцять, тож до повноцінного трону ще п'ять років навчання. І Сніжка геть не *готова* стати дорослою. Надто велика відповідальність. І купа папірців, які доведеться підписувати.

Вона пробігає повз секретарів і купців з розгубленими обличчями та мчить до батькового кабінету.

— Батьку! — відчиняє двері ногою, адже руки зайняті трохи пом'ятим пакетом з випічкою. Дорогою з пекарні він встиг схуднути, бо Сніжка дала кілька булочок огрівській малечі. — Я подумала, що, поки ти не поїхав...